

Hvordan bærer man sig ad med at frembringe den ene tophund efter den anden? Og hvordan bliver championater og mesterskaber mere reglen end undtagelsen? Jæger har besøgt en af landets dygtigste dressører, når det gælder stående jagthunde.

Jørgen Heegård tager aldrig en udresseret unghund i fugl. Her er det nye håb Lill i stram stand. I foråret fik hun tre gange 1. pr. UK, lige efter hun var fyldt 10 måneder.

ENGELSKE SETTERE OG markprøver har været en væsentlig del af hans liv gennem 40 år. Han har vundet mere end de fleste og haft en af Danmarks højst præmierede jagthunde. Alligevel er jagten det væsentligste, også når han lægger hvalpe til. Navnet er Jørgen. Jørgen Heegård Nielsen for at være helt nøjagtig. Han bor mellem vilde israndsbakker ved Gjern i det midtjyske Søhøjland, og det er også her, han har trænet og oplært sine efterhånden mange hunde.

Det hele begyndte i slutningen af 60'erne, hvor Jørgen Heegård efter nogle år med korthår fik sin første engelske setter. I hundesportssammenhæng blev den ikke til noget, men kimen var lagt, og da han så i 1971 erhvervede Gjersters Tut, blev en ny hundesportsmand født. Stærkt medvirkende til den spirende interesse var med garanti også mødet med en af datidens største hundeførere, Harald Bødstrup.

Jørgen og Harald kom til at arbejde sam-

men i skoven, hvor kaffe- og frokostpauser blev brugt til hundesnak. Mesteren havde fået en elev, som dog meget tidligt kom til at stå på egne ben, idet Bødstrup døde i 1976. Men inden da havde han åbenbart givet sin viden fra sig, og det var derfor også helt naturligt, at Jørgen overtog sin læremesters træningsterræner omkring Gjern.

Jørgen Heegård husker tydeligt sin første sejr med Tut tilbage i 1973. Han får julelys i øjnene, når han beretter om, hvordan hun fik 1. præmie i unghundeklassen og vandt Urfuglepokalen på FJD's midtjyske forårsprøve. – Det var en fantastisk oplevelse, beretter han. – Selv om jeg siden har vundet meget, står denne sejr stadig som noget af det største.

At Tut var en fremragende hund, beviser hun mange gange, så der skulle avles på hende, og Jørgen Heegård fik lov til at anvende kennelnavnet Heegård, et kennelnavn der i dag er kendt af rigtig mange i det meste af Nord- og Vesteuropa. Den

Det er altid noget særligt at skyde den første fugl for en ung hund. Jørgen Heegård husker alle disse øjeblikke som nogle af de største.

første, som rigtig markerede sig, var Heegårds Randi, som Jørgen i 1979 vandt Dansk Jagthunder Derby med, og så var linjen egentlig lagt med avl af gode hunde og store præstationer på prøve i ind- og udland.

Efter Randi faldt hanhunden Heegårds Jack, som jeg selv en gang havde lejlighed til at dømme på prøve, og jeg husker oplevelsen ganske tydeligt. Proven foregik i det nordjyske. Jack havde i et kortere slip vist godt søg med præcis fugletagning om formiddagen. Hen på eftermiddagen skulle den ud i endnu et slip. I høj fart og fremragende stil afsøgte den de store marker. Det var, som det skulle være, og den eftertragtede præmie var inden for rækkevidde, da han pludselig langt ude kaster sig rundt i stand. Situationen skal afvikles, og vi bevæger os ud mod hunden, Jørgen ganske rolig og afslappet. – Du må godt skynde dig, var min bemærkning, fordi jeg naturligvis ikke ønskede, at noget skulle gå galt på dette tidspunkt. Jørgen Hee-